

הלכות הדף היומי

מסנת בכורות

תוכן עניינים

א. אין פודין לא בעגל ולא בחיה לא בשחוטא ולא בטריפה ולא בכלאים ולא בכוי

2

ב. לפדות בבן פקועה.....2

ג. שחיטת אמו מטהרתו.....2

ד. לפדות בנדמה ... פרה שילדה מין עז אין פודין הא רחל שילדה מין עז פודין....3

ה. שור או כשב פרט לכלאים או עז פרט לנדמה.....4

ו. לפדות בפסולי המוקדשין ... מה צבי ואיל אין פודין אף פסולי המוקדשין
אין פודין.....5

ז. לאכילה אמר רחמנא ולא לסחורה.....6

ח. בהמת שביעית אין פודין בה את הודאי אבל פודין בה את הספק.....7

ט. בהמת שביעית פטורה מן הבכורה ... לאכלה אמר רחמנא ולא לשריפה.....7

י. וחייבת במתנות דלאכלה קרינא בה.....8

יא. האוכל מעיסת שביעית עד שלא הורמה חלתה חייב מיתה ... שנאמר
לדורותיכם ולגמר מינה התם עיקר לאכילה הכא עיקר לשריפה.....8

יב. ישראל שהיה לו פטר חמור בתוך ביתו ואמר לו הכהן תנהו לי ואני
אפדהו הרי זה לא יתנו לו אא"כ פדאו בפניו ... זאת אומרת נחשדו הכהנים על פטרי
חמורים 9

יג. המפריש פדיון פטר חמור ומת ... אין חייבין באחריותו.....10

יד. מת פטר חמור ... יקבר ... דאסור בהנאה.....10

טו. בישראל שיש לו ספק פטר חמור בתוך ביתו שמפריש טלה עליו והוא שלו12

טז. אין בערכין ובפדיון הבן ובנזירות ... פחות משלשים ומוסיפין עד עולם.....12

יז. הפודה את בנו בתוך ל' יום ... בנו פדוי ... דכ"ע מעכשיו אין בנו פדוי.....14

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בכורות

דף יב.

א. אין פודין לא בעגל ולא בחיה לא בשחוטה ולא בטריפה ולא בכלאים ולא בכוי

כבר התבאר במסכת ב"ק דף עח. שאין פודין¹ פטר חמור לא בעגל או כל בהמה טהורה חוץ משה, ולא בחיה ולא בשה שחוט² ולא בטריפה ולא בכלאים ולא בכוי³, שנאמר (שמות יג פסוק יב) תִּפְדֶּה בְּשֵׁה וְאִין קְרוֹי שֶׁה אֵלֶּה כְּבָשִׁים וְעִזִּים חַיִּים בְּלִבָּד⁴. ואף בדיעבד אינו פדוי. ואם פדה בספק טריפה יחזור ויפדה בלי ברכה.

ב. לפדות בנן פקועה

כבר התבאר במסכת חולין דף עד. שי"א⁵ שפודין בשה בן פקועה, ודעת רוב הראשונים⁶ שאין פודין בנן פקועה דכשחוט דמו. אבל אם השה בשויו של החמור פודין⁷, ובן פקועה שנתנבלה אמו או נמצאת טרפה צ"ע⁸.

ג. שחיטת אמו מטהרתו

¹ רמב"ם ודרך אמונה הלכות ביכורים פרק יב הלכה א – ב, ח ושו"ע ונו"כ יו"ד שבא א ב
² אף על גב דפר אפי' שחוט נקרא פר כמש"כ רבנו בפ"ה מעבודת יוה"כ הי"ג אבל כאן בשה ילפי' מפסח דשחוט לא נקרא שם וכן טרפה וכן כל הני דפסולין בפסח
³ יש ב' מיני כוי יש כוי שהוא בריה בפני עצמה ולא הכריעו בו חכמים אם הוא חי' או בהמה ויש כוי הבא מתיש וצבי וכאן שניהן פסולין כוי שהוא בריה פסול משום שלא הכריעו בו חכמים אם הוא מין שם או לא [ולפי"ז אין פסול אלא מספק] וכוי הבא מתיש וצבי פסול דלא עדיף מכלאים
⁴ דילפינן שהשה מפסח פרט לכל השמות האלו ו
⁵ דעת הרמב"ם שם הלכה ט וכן דעת המחבר שבא ד
⁶ הרא"ש שם בשם הר"ח וכ"נ דעתו בבכורות [אבל בחולין פ"ד פסק דפודין] וכ"פ המור והרמב"ן והאור"ן וי"ג כן גם בדברי רבנו והיא גי' הר"י קורקוס והרדב"ן וכ"כ הרמ"א שם, ובמאירי חולין ע"ד ב' פסק דפודין וברבנו ירוחם יש בזה סתירה דמתחלה פסק שפודין ואח"כ פסק שאין פודין:
⁷ רש"י ד"ה בנן פקועה
⁸ מנ"ח מצוה כ"ב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובמל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת בכורות

עוד התבאר שם שהשוחט בהמה⁹ ונמצאת כשירה ומצא בה עובר, בין חי בין מת בין בן שמונה בין בן תשעה מותר לאוכלו בלא שחיטה, והוא הנקרא בן פקועה ואפילו נולד אחר שחיטת האם, הרי זה מותר באכילה, ואינו טעון שחיטה, משום שנאמר (דברים יד פסוק ו) וְכָל בְּהֵמָה מִפֶּרֶסֶת פֶּרֶסָה וְגו' בְּבִהְמָה אֲתָה תֹאכְלוּ. ודרשין דכל הנמצא בְּבִהְמָה אֲתָה תֹאכְלוּ.

ושום טריפות אין אוסר אותו, בין נוצר טריפה ובין נטרף אחר לידתו¹⁰.

ומותר לשחטו או להרגו ביום בו נשחטה אמו שכל שאינו טעון שחיטה אין בו משום אותו ואת בנו ומותר לשחטו ביום שנשחט אביו או אמו¹¹.

אולם אין לאכלו חי¹², משום בל תשקצו¹³, רק ימיתנו, או יכול ליטול ממנו אבר מן החי ולרצצו, כדי שלא יהיה מאוס¹⁴. ואין לאכול האבר עד שתמות הבהמה והעובר¹⁵. ועיי"ש דף עה. התבאר בעזה"ת מה דינו אם הפריס כל גבי קרקע.

ד. לפדות בנדמה ... פרה שילדה מין עז אין פודין הא רחל שילדה מין עז פודין

⁹ שו"ע ונו"כ שם ב, סד ב

¹⁰ והוכרחתי לכתוב כן לפי שראיתי בהנהגות אשר"י (פ"ד סי' ה' ד"ה מצא בן תשעה חי) בשם ראב"ה ז"ל (סי' אלף וצ"ו ד"ה ואני קבלתי) דשחיטת אמו אינה מטהרת טריפותו, עכ"ל. אמנם, אין דעת שאר הפוסקים כן, כמו שכתב שם (עיי' הג"א). וזה לשון הר"ן ז"ל ריש פרק בהמה המקשה (כ"ד ע"א ד"ה חותך מן העובר) ואינו נאסר משום טריפות כל זמן שהוא במעי אמו שאפילו מת נותר בשחיטה, עכ"ל. וזה לשון הלכות גדולות סוף הלכות אותו ואת בנו (סי' ס"ו) ואפילו אשבחיה לעובר דמיחתך במעי אמו שרי למיכלי, עכ"ל. ולכאורה תמוה דעת ראב"ה מטעם שכתב הר"ן, שמ"ח ג תבו"ש י

¹¹ שו"ך יג ג

¹² שמ"ח שם ב

¹³ אל תשקצו את נפשתיכם, ויקרא כ כה ואיסור זה יש אומרים שהוא דאורייתא, ויש אומרים דאינו אלא דרבנן, וקרא אסמכתא בעלמא. כמו שהתבאר במסכת מכות דף טז.

¹⁴ משום דכל אוכל הפורש מחיים יש רבוי דם והאבר מיתווס ביה טובא ודבר מאוס הוא, כמו שאמרו במתניתין סוף מכות (כ"ג ע"א) ומה הדם שנפשו של אדם קצה בו כו'. ולפי זה הא דשרינן דם דגים שיש בו קשקשים בסוף סימן ס"ו (סעיף ט') והוא מגמרא דבריתות (כ"א ע"ב), היינו לאו דקשריף ליה בעיניה, אלא דאבלע ליה בתב שיל וכדומה או שמא אין נפש האדם קצה כי אם בדם אסור, כדמשמע בהא (ק"ט ע"ב) דאסר לן דמא שרי לן כבדא, וכן משמע קצת בבכורות דף ל"ז (ע"א) דאמרינן נבילות וטריפות נפש האדם קצה בהם. ומכל מקום בעי רחיצה לאבר דנימל מהחי דמאוס הוא שנגע בכל דבר בחיותו.. תבו"ש שם א

¹⁵ דדם שליל הוה ליה ככל שאר דם בהמה לאיסור, ועל דם לבו חייב כרת כמו שכתב הרמב"ם ז"ל (הל' מאכ"א פ"ו הל' ה'), אם כן, הוה ליה דם שהנפש יוצא בו, וכן נפש אמו הוא כנפשו דהשליל כמו אבר ממנו כמו שכתבו הפוסקים. ואם כן, שפיר קרינן ביה לא תאכלו על הדם. תבו"ש שם ח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובמל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בכורות

ואין פודין¹⁶ בשה הדומה למין אחר כגון עז שילדה מתיש ובנה דומה לרחל או רחל שילדה כמין עז אם אינו בשויו¹⁷, ואם פדה י"א¹⁸ שפדוי הוא¹⁹ דשה הוא, ויש מספקין²⁰ בו אם הוא פדוי או לא. ולכן אם מת²¹ הפט"ח קודם שנתן הפדיון לכהן החמור יקבר ראסור בהנאה והבעלים א"צ ליתן הפדיון לכהן מספק ויכול להשתמש בו ואם מת הפט"ח אחר שנתן הפדיון לכהן החמור יקבר ואין יכול להוציא השה מהכהן כיון שהוא מוחזק בו ואם הפט"ח חי מפריש עליו מלה להפקיע איסורו ויתן א' מהן לכהן ממ"נ

ואם יש בו מקצת סימני אמו צ"ע²² אם הוא בכלל דין זה או שהוא בודאי כשר.

ופרה שילדה כמין עז לכו"ע אין פודין בו²³, ורחל או עז שילדה מין צבי או חיה אחרת צ"ע²⁴.

ה. שור או כשב פרט לכלאים או עז פרט לנדמה

כבר התבאר במסכת ב"ק דף עז: וחולין דף לח: שהכלאים פסולין²⁵ למזבח אף על פי שאין בהם מום שנאמר (ויקרא כב פסוק כז) שור או כשב או עז פי יולד עד שיהיה כל מין ומין בפני עצמו לא שיהיה מעורב מכבש ועז, והרי הוא מי"ד האסורין למזבח.

¹⁶ רמב"ם שם הלכה ג. ושו"ע ונו"כ שם ג

¹⁷ ובשו"י פודין כמבואר בטור יו"ד סי' שב"א ואו"ז סי' תפ"ז.

¹⁸ דעת הרמב"ם והמחבר שם

¹⁹ בגמ' הוא בעיא דלא איפשימא ותמהו כולם על רבנו (עי' ר"י קורקוס ורי"ט אלגזי ובהגהות רעק"א ובשאר מפרשים) למה פסק דאם פדה פדוי הא ספק איסורא לחומרא דהפט"ח אסור בהנאה ועיין חזו"א בכורות סי' י"ז סקי"ב שאולי רבנו מפרש דהבעיא אינו אלא מדרבנן וספק דרבנן לקולא בדיעבד.

²⁰ ברמ"א שם מהמור בשם הרא"ש וכדעת הרמב"ן דהוי ספקא דאורייתא ולחומרא אסור בנאה עד שיפריש

²¹ כמבואר ברמב"ן וברא"ש ובריו

²² חזו"א בכורות סי' י"ז סקי"ב ובמנ"ח מצוה כ"ב כ' דפודין בו

²³ רמב"ן בהלכות כאן

²⁴ רי"ט אלגזי סקי"א ועי' יפה"ע ע' י"ב.

²⁵ רמב"ם הלכות איסורי מזבח פרק ג הלכה ד

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובמל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסנת בכורות

הנדרמה²⁶ אף על פי שאינו כלאים הרי הוא פסול למזבח, כיצד רחל שילדה כמין עז ועז שילדה כמין כבש, אף על פי שיש בו מקצת סימנין הואיל והוא דומה למין אחר פסול כבעל מום קבוע, שאין לך מום קבוע גדול מן השינוי. ונראה²⁷ שאם הקדישו או שחטו חייב משום לאו²⁸ שנאמר (ויקרא כב פסוק כ) כל אשר בו מום לא תקריבו וגו' שהוזהרנו מהקדיש בהמה שיש בה מום לגבי המזבח, ולוקה על הקדשו כיון שע"י דיבורו יוצא מחול לקודש²⁹.

ומכך שנאמר שם כי יולד למדנו שיוצא דופן פסול לגבי מזבח³⁰, ומשנאמר והיה שבעת ימים פרט למחוסר זמן תחת אמו פרט ליתום שנולד באפן טבעי אחר שנשחטה³¹ אמו³².

1. לפדות בפסולי המוקדשין ... מה צבי ואיל אין פודין אף פסולי המוקדשין אין פודין

²⁶ רמב"ם שם הלכה ה

²⁷ עיין במשנה למלך שם שכתב "דבכלל בעל מום הוא"

²⁸ ל"ת צא וצב צנ צד בסה"מ

²⁹ רמב"ם איסורי מזבח פ"א ה"ב ולהכי לא הוי לאו שאין בו מעשה שאע"ג שאינו אלא דיבור עכ"פ כיון שע"י דיבורו אתעביד מעשה שיוצא מחול לקודש חשיב יש בו מעשה ערוך השולחן העתיד שם סי' נ סעי' ד בשם הלח"מ ועיין מנחת חינוך מצוה רפה אות ד שכתב "ובאמת משבחת לה גם בלאו הזה דלא יהיה קדוש אלא במעשה ולוקין עליו, כגון שני שעירי יום הכיפורים שהגדיל עליהם ואחד הוא בעל מום, ושם לא משבחת שיהיה קדוש בפה רק על ידי הגדלה, עיין ביומא מ' ע"ב הגדיל עושהו חטאת ואין השם עושהו חטאת, וכן פסק הרמב"ם פ"ג מעבודת יום הכיפורים ה"ג הגדלה מעכבת, א"כ אין לך מעשה גדול מזה, וקודם שהגדיל בודאי אינו חייב משום בל תקדיש לדברי הכל כמבואר בתמורה ו' ע"ב, א"כ אם הגדיל על בעל מום חייב מלקות משום בל תקדיש ועיי"ש אות ה

³⁰ רמב"ם שם הלכה ד

³¹ לאו לאחר השחיטה ממש נולד דא"כ היינו יוצא דופן אלא מיירי בזה פירש למיתה וזה פירש לחיים וכדאיתא שם בחולין יעו"ש היטיב ועיין לקמן פ"ו מהל' בכורות ה"ד שם כתב רבינו מתה אמו ג"כ יעו"ש וע"ש מכילתא פרשת בא פי"ח ובמצינו המדות שם יעו"ש היטיב מש"כ בזה שלדעת רבינו חמור בכור מקדשים וס"ל דבקרשים אינו פסול רק שנולד אחר שחיטה ולא בזה פירש למיתה וזה לחיים יעו"ש היטיב.

³² מרן תמה למה לא כתב רבינו שמתה אמו יעו"ש וי"ל לפי מש"כ תוס' בחולין שם דבמתה ע"י מלאך המות הוולד מיית ברישא ולא יכול להיות חי אחר מיתת אמו רק בשנשחטה או נהרגה ע"י אדם יעו"ש היטיב אף דבתוס' ב"ב קמ"ב ב' ד"ה דהוא וכו' כתב דהיכא דנעקר הוולד לצאת יכול להיות אחר מיתת אמו יעו"ש י"ל דרבינו לא ס"ל כן אמנם עיין בערכין ז' א' דאיתא התם דאשה שישבה על המשבר ומתה דמביאין סכין וקורעין את בטנה להוציא את הוולד ופירש"י התם דזמנין דהיא מייתא ברישא יעו"ש היטיב אמנם י"ל דרבינו מילתא דפסיקא והוה ורגיל להיות נקט ועיין ברש"י חולין ג"א ב' ד"ה דרך דופן וכו' מש"כ שם וקצ"ע יעו"ש היטיב וע"ש תוס' נדה מ"ד א' ד"ה איהו וכו'. הר המוריה שם.

תרומות והנצחות | בנק הדואר | ח"ן 22887389 | ובמל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בכורות

אין פודין³³ בפסולי המוקדשין שנפדו ויצאו לחולין שהרי נאמר בהן (ויקרא יב פסוק טו, דברים טו פסוק כב) פֶּצְעֵי וְכֹאֵל, מה צבי ואיל אין פודין בו אף פסולי המוקדשין אין פודין בהם וכן אין פודין³⁴ בבכור בעל מום וכן אם מינה לכהן על פסחו.

דף יב:

ז. לאכילה אמר רחמנא ולא לסחורה

כבר התבאר במסכת ע"ז דף סב. שאין עושין³⁵ סחורה בפירות שביעית ואפי' במאכל בהמה³⁶, דדרשי' (ויקר כה ו) לְאֹכְלָהּ וְלֹא לְסַחֲרָהּ³⁷, ואף על פי שהפירות³⁸ ישארו בקדושתן ואין מחללן, וכן בדמי שביעית אסור לעשות סחורה אף על פי שהדמים ישארו בקדושתן ואין מחללן, ואסור גם ללוקח לקנות ממי שעובר על איסור סחורה³⁹, ומ"מ אין הפירות⁴⁰ נאסרין באכילה אף אם המוכר עבר על איסור סחורה או שעשה במשקל וכה"ג.

ובדיעבד⁴¹ אם מכר פירות שביעית שלא כדין המקח קיים וכן אסור לקדש אשה בפירות שביעית דהוי כסחורה ואם קידשה מקודשת ויש מתירין⁴² באשה גם לכתחלה. וסוחרי שביעית אינן רואין סימן ברכה לעולם⁴³, ונפסלין לעדות⁴⁴.

³³ רמב"ם הלכות ביכורים פרק יב הלכה ט

³⁴ חזו"א בכורות סי' י"ז סק"ב ואפשר דבשיו מהני בכל אלו.

³⁵ רמב"ם הלכות שמיטה ויובל פרק ו הלכה א

³⁶ שע"צ בבינת אדם פי"ז אות ג' דלא ככ"מ פ"ה ה"כ.

³⁷ הרמב"ן סה"מ מובא במל"מ כאן חשבה בין מ"ע וכ"נ בתוס' סוכה מ' ב' ד"ה אבקה וברש"י ותוס' קדושין כ' א' והעובר ע"ז עובר על לאו הבא מכלל עשה

³⁸ חזו"א שביעית סי' י"ג סק"ט

³⁹ עי' בחזו"א סי' כ"ו סדר השביעית אות ה' גם העידו בשם מרן שגשאל אם יש היום הקנס שלא לקנות מחשוד (ע"ל פ"ח הי"ד) והשיב דאף אם נימא דלא חל הקנס מ"מ הקונה עובר בזה שמשותף באיסור סחורה או משום לפני עור ומו"ח (שליט"א) זצ"ל כתב בתשובה דאיסור סחורה אם חל גם על הקונה פליגי בזה רבוותא הנובי"ק אה"ע סי' ע"ז סובר בפשיטות דאין איסור על הלוקח ומאידך המקנה קדושין נ"ב פשיטא לי' דאין שום הבדל בין המוכר ללוקח וכ"ד הגאון מהרי"ץ הלוי ז"ל בנו"ב. ציון הלכה שם יב

⁴⁰ סדר השביעית שהדפים ר"ז שפירא ז"ל אות ז'

⁴¹ תוס' קדושין נ"ב א' ד"ה המקדש וכ"ה בירו' פ"ח דשביעית ה"א

⁴² תו' כאן ד"ה נמצא בתי' א'

⁴³ תוספתא בכורים פ"ב ה"י לגירסתנו וכ"ה בדא"ר פ"ב ע"ש בגי' הגר"א

⁴⁴ מבואר בחזו"מ סי' ל"ד סמ"ז ל"ב ע"ש הפרטים בזה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובמל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בכורות

ואם רצה למכור מעט מפירות שביעית כשיעור שאדם מכין בביתו לתשמיש בני ביתו לימים מועטים, מוכר, ואותן הדמים הרי הן כפירות שביעית שהשביעית תופסת את דמיה, וילקח בהן מאכל אפי' מים ומלח, ויאכל בקדושת שביעית, ואותו הפרי הנמכר הרי הוא בקדושתו כשהיה. ואם לקח בהקפה ואח"כ שילם לו הדמים הרי הדמים חולין.

ת. בהמת שביעית אין פודין בה את הודאי אבל פודין בה את הספק

שה שלקחו⁴⁵ מדמי שביעית או מפירות שביעית דקי"ל שביעית תופסת את דמיה, אין פודין בו פטר חמור ודאי, שהרי זה כסחורה שלוקח חמור בפירות שביעית שאינו ראוי לאכילה ובדיעבד⁴⁶ אם פדה פדוי ויאכל כנגדן⁴⁷.

אבל פודין בו את הספק כגון⁴⁸ שילדה זכר ונקבה ואין ידוע במה ביכרה דקי"ל מפריש טלה א' לעצמו כיון שא"צ ליתנו לכהן אף שמפקיע בו האיסור אינו כסחורה, ודוקא⁴⁹ באומר בהדיא שלא יתחלל הבהמה על הבכור שאם רצונו שיתחלל גם הספק אסור⁵⁰.

וכן בפודה בשווייו בפירות שביעית, אם נתן להכהן פירות שביעית עצמן בשיווי החמור אסור בפטר חמור ודאי ודאי ומותר בספק.

ט. בהמת שביעית פטורה מן הבכורה ... לאכלה אמר רחמנא ולא לשריפה

⁴⁵ רמב"ם הלכות ביכורים פרק יב הלכה יא

⁴⁶ מנ"ח כב

⁴⁷ הגהות ריעב"ץ

⁴⁸ ה"ה כל פט"ח שא"צ ליתנו לכהן כגון שירשו מאבי אמו כדלקמן הכ"ד וכל כה"ג כיון שא"צ ליתנו לכהן אף שמפקיע בו האיסור אינו כסחורה. מנ"ח שם

⁴⁹ חזו"א שביעית סי' י"ג סקי"ג אולם אפשר דאינו בעלים לחלל דבשעה שהבהמה שלו אין הפט"ח שלו ובשעה שהפט"ח שלו אין הבהמה שלו.

⁵⁰ למאי דקי"ל דפרי שני של שביעית מתחלל בין דרך מקח בין דרך חילול כדלקמן פ"ו משמיטה ה"ח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ץ 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסנת בכורות

הלוקח בהמה⁵¹ ממצעות מעשר שני בירושלים⁵² חייבת בבכורה, אבל הלוקח בהמה מפירות שביעית הרי זו פטורה מן הבכורה לפי שאינו רשאי לעשות סחורה בפירות שביעית שהרי נאמר בה לְאֹכְלָהּ וְלֹא לְסַחֲרָהּ, ואם תהיה חייבת בבכורה הרי זה משתכר בבכור שהרי יצא מתורת פירות שביעית, שאינו חייב לבערו בזמן הביעור ונותנו לכהן ויש לו טובת הנאה⁵³, וי"א⁵⁴ שפטור מבכורה כיון שדורשים לְאֹכְלָהּ אמר רחמנא ולא לשריפה וקא בעי לאקטורי אימורין.

י. וחייבת במתנות דלאכלה קרינא בה

הלוקח⁵⁵ בהמה מפירו' שביעית דקי"ל שביעית תופסת דמיה ונעשה הבהמה בקדושת שביעית חייב במתנות ואינו כסחורה בפירות שביעית, כיון שלא נפקע שום דבר⁵⁶ לְאֹכְלָהּ קרינן ביה

יא. האוכל מעיסת שביעית עד שלא הורמה חלתה חייב מיתה ... שנאמר לדורותיכם ולגמר מינה התם עיקר לאכילה הכא עיקר לשריפה

⁵¹ רמב"ם הלכות בכורות פרק ה הלכה ט

⁵² אף דמעשר שני ממון גבוה ובכור אינו נוהג במוקדשין אפשר דמשום שהוא לקוח בירושלים לצורך אכילה הוי כחולין כ"ב הרב קרית ספר ז"ל. מעשה רקח שם כס"מ

⁵³ השנות הראב"ד וכן הגיסרא בגמ' ונראה שבנוסחת רבינו היה כתוב ולא לסחורה. כס"מ ולענ"ד נראה א"א לומר כן על פי הסוגיא שהרי הקשו לרב חסדא מדין חלה מעיסת שביעית דאם מטמאה בת שריפה היא ולאכלה ולא לשריפה אמר רחמנא והרב לח"מ ז"ל כתב דפריך דכי היכי דדריש הכי ה"נ נדרוש גבי חלה לאכלה ולא לשריפה ע"כ ועם כל זה אין דעתי נוטה דמסיק וליגמר מינה התם עיקר לאכילה הכא עיקר לשריפה הרי דדרשת רב חסדא בשריפה קיימא וביותר תמהתי על המבי"ט ז"ל בקרית ספר שהזכיר לשון רבינו לאכלה ולא לסחורה והביא דברי ר"ח לאכלה ולא לשריפה ותו דאיך לא השגיח להשגת הראב"ד ז"ל. מעשה רקח שם

⁵⁵ רמב"ם הלכות ביכורים פרק ט הלכה ח

⁵⁶ ובזה שונה מבכורה דשא"ה שהאימורין נשרפין ונפקע מקדושת שביעית להכי הוי כסחורה למעם הראב"ד או לרמב"ם שמרויח שאין בו דין ביעור כנ"ל.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ץ 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסנת בכורות

עיסה של⁵⁷ מע"ש בירושלים⁵⁸, ועיסת שביעית שכבר זכה בה בשעת גלגול⁵⁹ ובאופן שאין בו משום ספיחין⁶⁰, חייבין בחלה⁶¹. והאוכל ממנה עד שלא הורמה חלתה חייב מיתה כמו בכל טבל.

יכול לעשות⁶² חלק מהמע"ש עצמו חלה וא"צ להפריש ממקום אחר ואף על גב דמע"ש ממון גבוה מ"מ יכול לעשותו חלה כמו שיכול לחללו דרך מקח אבל המדומע פטור מן החלה.

מעשר שני בגבולין⁶³ כיון שאין לו שם היתר אכילה אם גלגל שם עיסה פטורה מחלה ואפי' הביאה אח"כ לירושלים כבר נפטרה

י. ישראל שהיה לו פטר חמור בתוך ביתו ואמר לו הכהן תנהו לי ואני אפדהו הרי זה לא יתנו לו אא"כ פדאו בפניו ...
זאת אומרת נחשדו הכהנים על פטרי חמורים

פטר חמור⁶⁴ אסור בהנאה עד שיפדה, לפיכך אם לא פדהו ונתן פטר החמור בעצמו לכהן, אסור לכהן להשתמש בו עד שיפדהו בשה, והכהנים חשודים על דבר זה מפני שאומרים מה אני צריך להפריש עליו טלה כיון שהוא

⁵⁷ רמב"ם הלכות ביכורים פרק ו הלכה ד

⁵⁸ אף על גב דגבי חלה בעי שלכם כדאמרי' בסוכה ל"ה ב' ורבנו פסק בפ"ג ממע"ש הי"ז דמע"ש ממון גבוה הוא מ"מ כיון שיש לו זכות אכילה בזה ואסור לאחר ליקחנו ממנו מקרי שלכם וחייב בחלה ויש חולקין ופוטרינן ומ"מ מע"ש של דמאי חייב בחלה מספק. דרך אמונה שם כז

⁵⁹ דאי היתה הפקר עדיין בשעת גלגול פטורה

⁶⁰ כגון שהיא מד' שדות שכ' רבנו בפ"ד משמיטה ה"ד או שלקחו החטים מגוי או שנלקחה מדמי שביעית וכל כה"ג.

⁶¹ והחידוש כאן בשביעית אף על גב שאם תטמא יצטרכו לשרפה ונמצא שורף פירות שביעית אפ"ה דרשי' מדכתיב לדורותיכם דגם עיסת שביעית חייבת בחלה. ומ"מ אפשר שאין ליקח לכתחלה עיסת טבל מדמי שביעית שממעט באכילתה וכנ"ל פ"ז ממע"ש הי"ג ופ"ה משמיטה ה"ד. צה"ל ג

⁶² אבי עזרי רביעאה ע"ש וכן מוכח בפסחים ל"ח א'

⁶³ שעה"מ פ"ו מחו"מ ה"ח וכ"כ שאר אחרונים

⁶⁴ רמב"ם הלכות ביכורים פרק יב הלכה ד

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בכורות

לעצמי וחוששין שלא יפדנו ויעבוד בו בלא פדיון, לפיכך אסור לישראל ליתן פטר חמור לכהן⁶⁵, אלא אם כן פדהו הכהן בפניו, או ערפו לפניו⁶⁶.

ג. המפריש פדיון פטר חמור ומת ... אין חייבין באחריותו

כבר התבאר לעיל דף יא: שמיד כשהפריש⁶⁷ הטלה תחת פטר חמור הוא פדוי⁶⁸, וחזר הפטר חמור להיות חולין אפילו קודם שנתנו לכהן, תפדה כתיב (שמות יג פסוק יג) בפדייה תלה רחמנא אפילו קודם שנתנו לכהן, ומותר ליהנות בו ואם מת אין צריך קבורה ויתן הנבלה לכהן ליהנות בה. שכבר זכה בשה משעת הפרשה והוי שלו.

והכהן זכה בשה מיד והוא באחריותו בכל מקום שהוא, שאם מת ביד הבעלים קודם שנתנוהו לכהן פטורים שהם אינם חייבים באחריות. ואם גם הנבלה נאברה אין חייב באחריותה⁶⁹.

לפיכך מיד כשמפרישו⁷⁰ מברך ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו על פדיון פטר חמור. ואין להמתין עד שיתן הפדיון ליד כהן דהא פדוי הוא מעכשיו.

ד. מת פטר חמור ... יקבר ... דאסור בהנאה

⁶⁵ ויש לעיין אם יש לו לישראל שני פט"ח אם יכול להפריש פט"ח זה לפדיון פט"ח השני והניתן לפדיון יחשוב שזו ביני ביני שהישראל הלוקח צריך ליתן שיה לכהן, אבל ליתן הפט"ח עצמו לכהן בעד עצמו ולהוסיף שזו של שה א"א שאין זה פדיון ולפיכך אין הכהן חייב ליקח ממנו הפט"ח עצמו אבל מדעתו אין כאן איסור אם נותן לו את הפט"ח ע"מ שהכהן יפדהו ויש להסתפק אם קיים מצות נתינה בזה. חזו"א בכורות סי' י"ז סק"ו ועי' מנ"ח מצוה כ"ב סק"א ד"ה והנה שלא כ"כ ועי' תה"ד ח"ב סי' רל"ה

⁶⁶ מנ"ח מצוה כ"ג וכ"ה ביו"ד סי' שכ"א ס"ח

⁶⁷ רמב"ם הלכות ביכורים פרק יב הלכה ה, שו"ע ונו"כ שבא ו

⁶⁸ אין דומה לפדיון הבן דלא חל הפדיון עד שעת נתינה אלא דומה לפדיון מע"ש דמיד שפודה נעשה המצוה ויצא החמור לחולין. ועי' בחזו"א בכורות סי' י"ז סק"ב.

⁶⁹ מנ"ח כב

⁷⁰ לבוש ש"ך וט"ז שם ועי' בנחל איתן סי' ה' ס"ג שכתב דלדעת רבנו בפי"א מברכות יש לברך לפדות כשפודה לעצמו, וכשפודה ב' פט"ח בזאח"ז מברך ברכה א' אקב"ו לפדות פטרי חמורים.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בכורות

כבר התבאר במסכת קידושין דף נז: ולעיל דף ט. שכל אדם מישראל⁷¹ שיש לו חמורה שבכרה פודהו בשה מן הכבשים או מן העיזים בין זכר בין נקבה בין תם בין בעל מום בין גדול בין קטן. ולאחר שיפדנו, הוא חולין גמורין ומותר בגיזה ועבודה כשאר חולין, והכהן יעשה גם כן בשה, כמו בשאר חולין.

פטר חמור⁷² קודם שיפדה אסור בהנאה, ואסור לעבוד בו ולגוזזו כדי ליהנות בשערו, אבל אם היה שערו מסובך, או שיש לו מכה במקום השער, מותר לגוזזו להנאתו, שלא יצטער באותו הצמר⁷³, והשער אסור בהנאה ויקבר.

וכל זמן שלא נפדה⁷⁴, כממון הקדש הוא⁷⁵, ואסור בהנאה, אלא שאמרה התורה שיוכל לפדותו בשה אפילו השה אינו שוה אלא דינר והחמור שוה אפילו עשרה שקלים.

לפיכך יכול בעליו למוכרו⁷⁶ קודם שיפדנו, ובלבד שיודיע ללוקח שהוא פטר חמור והוא יפדנו, אף על פי שהלוקח לא יפדנו אלא בשה כל שהוא, וזה מוכרו בשויו בדמים מרובים, חוץ מכדי דמי השה של כל שהוא, שצריך לפדותו בו, אפילו הכי כל מה ששוה יתר על שוה כל שהוא⁷⁷, מותר בהנאה.

אבל אם מכרו בשויו ולא הודיע ללוקח שהוא פטר חמור, הרי הלוקח לא יפדנו והדמים כולם⁷⁸, אסורים בהנאה.

ואם לא פדה ונתן פטר החמור בעצמו לכהן לא יצא בכך ידי פדייה, שהתורה לא זכתה לכהן אלא השה של פדיון ולא הפטר חמור עצמו, לפיכך אם נתנו לכהן קודם פדייה

⁷¹ שו"ע ונו"כ שם שבא א

⁷² שו"ע ונו"כ שם ט

⁷³ הרא"ש נתן טעם שלא נאסרה בו גיזה אלא בתורת הנאה אבל בלאו דלא תננו ליתא כיון דלית ביה קדושת דמים וגרע נמי משאר קדושת דמים דפדיונן קודש וזה פדיונו חולין. מ"ז שם ט

⁷⁴ שו"ע ונו"כ שם ח

⁷⁵ כיון שיש להקדש שיעבוד עליו לפחות עד כדי פדיון של שוה כל שהוא

⁷⁶ רמ"א שם

⁷⁷ משמע שדמי השה אסורים ועיין מ"ז ח שעשה בזה מחלוקת הטור והב"י ומסקנתו כיון שבשעה שמוכר לו הפטר חמור ומודיעו ודאי שניהם לא נתכוונו על מה שאסור בו רק על ההיתר ואם כן כל מה שקוצץ בעדו בשעת המכירה לא נתכוין אלא שיתן לו סך ההוא בעד ההיתר דהיינו מה ששוה אחר שיתן שוה לכהן ואף על פי שבשוק אינו שוה כן מכל מקום זה לא נתכוין אלא דוקא בסך זה.

⁷⁸ אפי' מה ששוה יותר על השה דכיון שלא הודיע ללוקח שהוא פטר חמור לא יפדנו וכולו אסור. ש"ך שם ח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובמל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסנת בכורות

גם הכהן אסור להשתמש בו עד שיפריש עליו שה ויפדהו בו ויקח השה לעצמו או יערפנו לחמור ויקברנו⁷⁹.

טו. בישראל שיש לו ספק פטר חמור בתוך ביתו שמפריש טלה עליו והוא שלו

ישראל⁸⁰ שיש לו ספק פטר חמור יפריש עליו טלה להפקיע איסורו ומעכב הטלה לעצמו, שהכהן המוציא מחבירו עליו הראייה.

וכבר התבאר לעיל דף ט. שעל ההפרשה לאפקועי מאיסורא נחלקו בו הפוסקים, יש אומרים⁸¹ כשצריך לעשות מעשה לתת דבר לכהן הטילו עליו גם כן לעשות הפרשה לאפקועי גם הספק מן האיסור, אבל כשאין צריך לתת לכהן כלום הקילו עליו גם כן שריבוי הספיקות יפטר מהו גם מן ההפרשה לאפקועי איסורא. ויש חולקין⁸² ואומרים שעל כל פנים צריך הפרשה לאפקועי איסוריהו.

טז. אין בערכין ובפדיון הבן ובנזירות ... פחות משלשים ומוסיפין עד עולם

בכמה הלכות נאמר ששיעור המינימום בהם הוא שלושים יום:

נאמר בפרשת בחקתי שיכול אדם להקדיש את ערכו בערך הקבוע בתורה לפי גיל הנערך ונאמר שם (ויקרא כז פסוק ו) וְאִם מִבֶּן חֹדֶשׁ וְעַד בֶּן חֲמִשָּׁ שָׁנִים וְהָיָה עֶרְכּוֹ הַזֶּכֶר חֲמִשָּׁה שְׁקָלִים כֶּסֶף וְלַנְּקֵבָה עֶרְכּוֹ שְׁלֹשָׁת שְׁקָלִים

⁷⁹ והכהנים חשודים על דבר זה שלא יעשוהו, מפני שאומרים מה אני צריך להפריש עליו טלה כיון שהוא לעצמי, לפיכך אסור לישראל לתת לכהן פטר חמור אלא אם כן פדה הכהן החמור בפניו או יערפנו בפניו.

⁸⁰ שו"ע ונו"כ שבא י

⁸¹ דעת הרמב"ם שם שאנו דנין על כל אם ואם לבד ובכל אחת אנו צריכין להחליט שהיא לא ילדה בכור מכת ס"ס דילמא לא ילדה כלל זכר ואת"ל שילדה זכר שמא ילדתו אחר הנקבה וכיון שהחלפנו על כל א' שלא ילדה בכור אמרי' שאין כאן בכור אף על גב דכשאנו דנין על הולד יש בו רק ספק א' מ"מ כיון שהספק מחמת ב' אמהות ובכל א' ס"ס להתיר ספקו מותר דדעת רבנו דכל הספקות מדבריהם כמ"ש"כ בספ"ט מטו"מ. חזו"א בכורות סי' י"ז סק"א וכו"כ מרכה"מ ומיישב בזה קו' המל"מ דבפ"ה מבכורות פסק דהוי ספק בכור וכו' דשם הוא ספק ברת ובזה מודה רבנו דספקו מה"ת להחמיר כמ"ש"כ שם.

⁸² הראב"ד ורש"י ותוס' ורבנו גרשום ורבנו אלחנן בתוס' חיצוניות בשמ"ק החדש ואו"ז סי' תפ"ה ורבנו ירוחם ופסקי רי"ד והטור והביאו רמ"א.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובמל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרה היומי

מסכת בכורות

פסוק. למדנו שאם⁸³ היה הנערך בן שלשים יום או פחות אין לו ערך והאומר עליו ערך זה עלי הרי זה כאומר ערך כלי זה עלי ואינו חייב כלום, ומאימתי יהיה לו ערך מבין אחד ושלשים יום ולמעלה.

וכן בפדיון בכור אדם⁸⁴ אין הבכור ראוי לפדיון עד שיעברו עליו שלשים יום דכתיב (במדבר יח פסוק טז) ופדיון מבין חדש תפדה⁸⁵ וגו', ורק משישלם שלשים יום יתחייב בפדיון. מת הבן בתוך שךלושים ואפי' נתברר שכלו לו חדשיו ואפי' נהרג או אכלו ארי וכה"ג שאלמלא כן הי' חי יותר מל' יום אינו חייב בחמשה סלעים, ואם הקדים ונתן לכהן יחזיר לו הפדיון⁸⁶.

אר"נ לומר שאם פדאו פדוי מכלל דבנו אם פדאו אינו פדוי והאיתמר הפודה את בנו בתוך ל' יום רב אמר בנו פדוי לאו איתמר עלה אמר רבא דב"ע מעבשיו אין בנו פדוי.

וכן בנזירות כבר התבאר במסכת נזיר דף ה. ודף ו. שסתם נזירות⁸⁷ שלשים יום, כיצד מי שאמר הריני נזיר אין פחות משלשים יום, ואפילו אמר הריני נזיר נזירות גדולה עד מאד הרבה, אפי' מכאן ועד סוף העולם, הרי זה נזיר שלשים יום, אפילו אם אמר אח"כ שכוונתו היתה לידור נזירות ארוכה⁸⁸, שדבריו משמעותם שארוכה הנהגת הנזירות בעיני כאילו נמשכת היא מכאן ועד סוף העולם. שהרי לא פירש זמן⁸⁹.

⁸³ רמב"ם הלכות ערכין וחרמין פרק א הלכה ג

⁸⁴ רמב"ם הלכות ביכורים פרק יא הלכה יז, שו"ע ונו"כ שה יא

⁸⁵ וגמרינן חדש ממדבר דכתיב [שם ג, טז] מבין חודש ומעלה הכי נמי מבין חדש ומעלה יפדנו.

⁸⁶ ואם כבר עברו עליו כ"ט י"ב תשצ"ג וכן אם פדאו אחר ל' ועדיין לא עברו כ"ט י"ב תשצ"ג יש דעות בזה ויבאר להלן דף מט

⁸⁷ רמב"ם הלכות נזירות פרק ג הלכה א ב

⁸⁸ וגם באמר עד סוף העולם, משום דה"ק אריכא לי הדא מילתא כמכאן ועד סוף העולם, וה"נ כוונתו כן שאצלו גדול מורח הנזירות עד מאד. וגם אם אומר שכוונתו היתה יותר מסתם נזירות ולכן אמר נזירות גדולה אינו נוהג רק נזירות אחת משום דאין בלשון זה רק נזירות אחת וא"כ הוי על יותר מנזירות אחת רק קבלה בלב בלבד ולא בדיבור פיו וזה אינו מועיל בנדרים ושבועות ונזירות. ערוך השולחן העתיד הלכות נזירות סימן ח סעיף ד

⁸⁹ ופירשו בתוס' דאזלינן לקולא דהכי מישתמע טפי דאם הוא ר"ל מכאן ועד סוף העולם היה לו להזכיר מנין סוף העולם דידוע הוא שפיר דהעולם יש בו ת"ק שנה מהלך והיה לו לומר ת"ק שנים ולפיכך אזלינן לקולא ע"כ. נראה מדברי התוס' דדוקא משום דפירוש זה מישתמע טפי אזלינן לקולא דאי לאו הכי היה לו לומר הריני נזיר ת"ק שנה הא לאו הכי אזלינן לחומרא ויהיה נזיר כל ימיו. ונפקא מיניה שאם הנודר אומר שאינו יודע שהעולם יש בו מהלך ת"ק שנה דאזדא ליה הכרח התוס' יהיה נזיר כל ימיו. משנה למלך שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובמל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת בכורות

פירש זמן פחות משלשים כגון שאמר הריני נזיר יום אחד או עשרה ימים או עשרים יום הרי זה נזיר שלשים יום, שאין נזירות פחותה משלשים יום⁹⁰, ודבר זה הלכה מפי הקבלה⁹¹.

י. הפודה את בנו בתוך ל' יום ... בנו פדוי ... דכ"ע מעכשיו אין בנו פדוי

הפודה את⁹² בנו הבכור ונתן המעות לכהן בתוך ל' יום אם אמר ליה שיחול הפדיון מעכשיו אין בנו פדוי, ואפי' המעות עדיין בעין⁹³, דהא אין הפדיון חל תוך ל' יום⁹⁴ והמעות במתנה נתן לו⁹⁵.

ואם אמר לאחר ל' יום יחול הפדיון⁹⁶, בנו פדוי⁹⁷ ואף על פי שאין המעות קיימים⁹⁸ לאחר ל' יום⁹⁹. ויש אומרים¹⁰⁰ שדוקא אם המעות קיימים בנו פדוי,

⁹⁰ וא"כ הוי כנזירות לחצאין שאסור בכל. עיין אור שמח שם ולכאורה מאי שנא מהאומר הריני נזיר מן הגרונרות ומן הדבילה דאינו נזיר משום דהוי נדר ופתחו עמו וגם כאן פתחו עמו שהרי אין רצונו להיות נזיר ל' יום. וצ"ל דלא דמי, דבשלמא במן הגרונרות אינו רוצה בנזירות כלל, אבל הכא הרי רוצה בנזירות אלא שרצונו בנזירות יום אחד הוה מתנה על מה שכתוב בתורה שהתורה אמרה דאין נזירות פחות מל' יום ודבריו בטילים ובע"כ הוי נזיר שלשים יום נגד רצונו. ערוך השולחן העתיד שם סעיף ג

⁹¹ וס"ל דזהו הלכה למשה מסיני וקרא אסמכתא בעלמא. ובירושלמי יש עוד דרשות דילפינן ימים ימים מיפת תואר דכתיב: ירח ימים, ומערך מלאת הימים, וזהו גם בש"ס דילן דחדש פעמים מלא פעמים חסר. ובספרי פרשה ברכה על פסוק דויתמו ימי בכי אבל משה אומר: ומניין לימי נזירות שלשים יום, נאמר כאן ימי ונאמר להלן ימי מה ימי האמור כאן שלשים וכו', וכל אלו אסמכתות הן להרמב"ם. ערוך השולחן העתיד שם סעיף ב

⁹² רמב"ם הלכות ביכורים פרק יא הלכה יח, שו"ע ונו"כ שם יג

⁹³ ש"ך סי' ש"ה סק"ח

⁹⁴ לבוש וט"ז שם

⁹⁵ ואפשר דא"צ הכהן להחזיר המעות כי ברצונו נתן לו. פ"ת שם

⁹⁶ ואם נתן לכהן סתמא ולא אמר מעכשיו ולא לאחר ל' יש דעות בזה וטוב להחמיר ואם נתן לכהן סתמא ואמר אח"כ שטעה וסבר שפודים תוך ל' או שטעה במנין הימים וסבר שצבר יום ל"א יש ג"כ דעות בזה וטוב להחמיר ולפדותו שוב בלי ברכה. פה"כ ע' קס"ד בשם חכמ"א ועי' ט"ז וש"ך בזה

⁹⁷ אם פדאו אחר כ"ט י"ב תשצ"ג ועדיין לא מלאו ל' יום ואמר שיחול אחר ל' י"א שיש להקל בזה. פ"ת סקב"ד

⁹⁸ לפי שהשעבוד עדיין קיים ואם אינו פדוי יצטרך להחזיר ולכן מהני כמו בקדושין. עיין תוס' יבמות צ"ג א' ד"ה קנוי

⁹⁹ א כן הוא הנוסח בטור, וכתב עליו הב"י משום דהלכה כשמואל דאמר הכי [בכורות מט ע"א], וכן כתב ג"כ בשלחן ערוך. ועיין בלבוש שכתב ותימה דהא בהדיא איתא בגמרא משמיה דשמואל איפכא שאינו פדוי וכן מוכח כל הסוגיא שם.

¹⁰⁰ רמ"א

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובמל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסגרת בכורות

ואם אינן קיימין או שהחזירן לאב תוך ל'¹⁰¹, אפילו בדיעבד אין בנו פדוי וצריך לחזור ולפדותו. וטוב להחמיר לחזור ולפדותו בלא ברכה. ולכתחלה¹⁰² אין לפדותו כלל תוך ל' יום ואפי' יהיו המעות בעין אח"כ.

¹⁰¹ ובזה י"א שלכו"ע אינו פדוי. פה"כ ע' קס"א בשם רי"ט אלגזי.
¹⁰² ד"מ שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ץ 22887389 | ובטל' 0548027748
להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה
<https://chat.whatsapp.com/DLI17K9ciPjB873YPB8kBu>

